

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 345/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., zastúpeného advokátkou Mgr. S. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivý súdny proces postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ro 565/02 a pod sp. zn. 18 C 75/02, postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 17 Co 111/04 a pod sp. zn. 14 Co 334/05, ako aj postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v B. v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 21110/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2006 doručená sťažnosť P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. S. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivý súdny proces postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ro 565/02 a pod sp. zn. 18 C 75/02, postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 17 Co 111/04 a pod sp. zn. 14 Co 334/05, ako aj postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 21110/06.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 1 Ro 565/02 zo 14. marca 2002, rozsudkom okresného súdu č. k. 18 C 75/02-77 z 12. novembra 2003, uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 111/04 z 19. mája 2004, rozsudkom okresného súdu č. k. 18 C 75/02-165 z 27. októbra 2005, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 334/05 z 23. mája 2006 a rozhodnutím krajskej prokuratúry č. k. Kc 21110/06-7 z 25. septembra 2006, s tým, aby boli uvedené rozhodnutia zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie o trovách konania. Sťažovateľ ďalej požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 30 000 Sk od okresného súdu, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Napokon požaduje rozhodnúť o odložení vykonateľnosti rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 75/02-165 z 27. októbra 2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že 26. marca 2002 bol sťažovateľovi doručený platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 1 Ro 565/02 zo 14. marca 2002. Sťažovateľ podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor. Následne bola vec prevedená do registra C a dostala spisovú značku 18 C 75/02. Okresný súd 12. novembra 2003 vydal rozsudok č. k. 18 C 75/02-77, voči ktorému podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 111/04 z 19. mája 2004 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Okresný súd vydal 27. októbra 2005 nový rozsudok č. k. 18 C 75/02-165. Aj voči tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 334/05 z 23. mája 2006 bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 27. októbra 2005. Sťažovateľ 28. júla 2006 podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Písomnosťou č. k. Kc 21110/06-7 z 25. septembra 2005, ktorá bola sťažovateľovi doručená 30. septembra 2006, krajská prokuratúra podnetu sťažovateľa nevyhovela.

Všetky uvedené rozhodnutia sú podľa sťažovateľa v rozpore so zákonom a s právom na spravodlivý súdny proces. V návrhu na vydanie platobného rozkazu boli ako navrhovatelia označení vlastníci bytov a nebytových priestorov, hoci takto označený subjekt nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Za vlastníkov pritom konala obchodná spoločnosť G., s. r. o., hoci jej procesná spôsobilosť podávať návrhy a konať pred súdom za vlastníkov bytov bola sporná. Napokon G., s. r. o., nemala aktívnu legitimáciu uplatňovať žalovaný nárok vo vlastnom mene. Všeobecné súdy nevenovali dostatočnú pozornosť ani skúmaniu vecných procesných podmienok konania, a to najmä pokiaľ ide o zmluvu o výkone správy, ktorú sťažovateľ vôbec nepodpísal.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 334/05 z 23. mája 2006, ktorý bol sťažovateľovi doručený 6. júla 2006, vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 75/2002-165 z 27. októbra 2005. Žalobcovi G., s. r. o., sa priznalo v konaní proti sťažovateľovi a jeho manželke právo na zaplatenie istiny 8 051 Sk a trov konania. Istina je tvorená nedoplatkom za plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 21110/06-7 z 25. septembra 2006 vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v podnete na podanie mimoriadneho dovolania (neplatnosť mandátnej zmluvy, nedostatok aktívnej legitimácie na strane žalobcu, nedostatok pasívnej legitimácie na strane sťažovateľa, neopodstatnenosť nároku žalobcu, rozhodovanie v neprítomnosti sťažovateľa) sú nedôvodné. Odvolací súd sa už nimi zaoberal a vysporiadal sa s nimi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči platobnému rozkazu okresného súdu sp. zn. 1 Ro 565/02 zo 14. marca 2002, rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 75/02-77 z 12. novembra 2003, ako aj rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 75/02-165 z 27. októbra 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak ochranu týmto základným právam a slobodám neposkytujú všeobecné súdy. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 75/02-77 z 12. novembra 2003 a č. k. 18 C 75/02-165 z 27. októbra 2005 bolo prípustné odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd ako súd odvolací. Preto právomoc poskytnúť ochranu sťažovateľovmu základnému právu na spravodlivý súdny proces mal krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Trocha odlišná je situácia v súvislosti s platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 1 Ro 565/02 zo 14. marca 2002. V tomto prípade podaním odporu proti platobnému rozkazu s uvedením jeho dôvodov priamo zo zákona došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Preto na obranu označeného základného práva sťažovateľa postačovalo podanie odporu, k čomu aj v skutočnosti došlo.

Odlišná je situácia pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 111/04 z 19. mája 2004 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 334/05 z 23. mája 2006. V zmysle citovaného ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde treba túto časť sťažnosti považovať za oneskorene podanú. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 17 Co 111/04 z 19. mája 2004 bolo sťažovateľovi doručené 10. júna 2004. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 334/05 z 23. mája 2006 mu bol doručený 6. júla 2006. Na základe toho ústavný súd konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. októbra 2006, bola jednoznačne podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Napokon sťažnosť v časti smerujúcej voči rozhodnutiu krajskej prokuratúry č. k. Kc 21110/06-7 z 25. septembra 2006 považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú. Bolo v právomoci krajskej prokuratúry posúdiť, či odporučí alebo neodporučí generálnemu prokurátorovi podať mimoriadne dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Krajská prokuratúra však dospela k právnemu názoru zhodnému s právnym názorom krajského súdu. Takýto postup a takýto záver nie je možné považovať za rozporný s právami a povinnosťami orgánov prokuratúry. To zároveň znamená, že nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

Keďže ústavný súd sťažnosť v celom rozsahu odmietol, nebolo potrebné osobitne rozhodnúť o požadovanom vydaní dočasného opatrenia, ktorým by sa odložila vykonateľnosť právoplatného rozsudku okresného súdu. Z rovnakého dôvodu netrval ústavný súd ani na tom, aby sťažovateľ konkrétne označil (s poukazom na príslušný článok ústavy, resp. medzinárodnej zmluvy) základné právo, porušenie ktorého namieta.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2006